

Forhold, der kunne bewirke, at Legetiden et Sted begynder lidt tidligere eller senere end et andet, uden at Lovgivningsmagten derfor skal sættes i Bevægelse, er det foreslaaet, at slige Lempelser af Lovens § 58 skulle kunne ske ad administrativ Vej paa de Steder, hvor Gjærne af et „fælles Fiskevand“ komme overens om en fast „Ordnung“ af Fiskeriets Udøvelse for at sikre dets Fremme og Bevarelse; det tør vel endog haabes, at denne Bestemmelse vil virke fremstydende til at tilvejebringe slige „Ordninger“, dem man vel ikke vil kunne fremtvinge ved nogen Lov, men hvis Tilvejebringelse i størst muligt Omfang sikkert vil have stor Betydning for vort Færstevandsfiskeris Bevarelse og Ophjælpning. Det vil paa den anden Side vistnok billiges, at Færstevandsfiskeriernes Fredning ikke kommer til at bero paa, om slige „Ordninger“ oprettes eller ikke, men at Loven foreskriver en bestemt Fredetid, der bliver gjældende i alle Tilfælde, hvor en speciellere „Ordnung“ for dette eller hint Fiskevand maatte møde uoverstigelige Hindringer.

At de for de i § 58 nævnte Færstevandsfiske trufne Bestemmelser udvides til de i Fjordene levende Fiske af de samme Arter, saaledes som i andet Stykke af § 49 er fastsat, er absolut nødvendigt — det ene er ligefrem en Følge af det andet. Nødvendigheden af, at disse Fiske fredes i Legetiden i Fjordene, forsaavidt de, som det meget ofte er Tilfældet, gaa ud i disse for at lege eller for at opholde sig der, idet de da lege i Fjordens mindst salte Dele ligesom i de rent færfte Bænde, der staa i nær Forbindelse med dem, er endog meget større, fordi de her efterstræbes endnu meget ivrigere af en talrig Fiskerbefolkning, af hvilken de betragtes som herreløst Gods, og som, med den øjeblikkelige Fordel og lette Afsetning for Dje, kun sjældent vil kunne blive enig af sig selv om at tage Hensynet til Fremtiden i tilbørlig Betragtning. Det er derfor foreslaaet, at der i de „Bedtægter“, som jo blive at oprette for alle Fjorde og lignende Bænde, skal optages en Fredetid for de i § 58 nævnte 6 Slags Færstevandsfiske af ikke kortere Varighed, end i bemeldte § er fastsat. Bestundes Fredetiden, saaledes som den i § 58 er fastsat for de Tilfælde, hvor ikke andre Regler komme til at gjælde, ikke at være den mest passende af Hensyn til Fiskearternes særlige Legetid i den paagjældende Fjord m. v. eller demnes enkelte Affnit, vil den fornødne Lempelse kunne fastsættes ved „Bedtægten“. Da denne — ligesom de ovenfor omtalte Modifikationsbestemmelser i „Ordningerne“ — først faar Gyldighed ved at bifalbes af Ministeriet, vil dette selvfølgelig, ved de til dets Naadighed staaende sagkyndige Medhjælpere, paafe, at disse Lempelser eller Afvigelser fra § 58 ikke medføre en Omgaaen af, hvad der ved Loven er tilfagtet. — Derimod har Udvalget ikke ment, at der i Reglen vil være Grund til at beskytte Havfiskene, selv ikke de i Fjordene indtrængende og der legende, i deres Legetid. Ikke alene vilde et Forbud af denne Art ramme Fangsten af disse Fiske i en Del af den Tid, da de afgive den bedste Føde og Vare, men tilbørlig ogsaa netop paa den Tid, da de nærme sig Kysten paa en saadan Maade og i saadan Mængde, at deres Fangst overhovedet er mulig og økonomisk lønnende; men tillige gydes Rogn og Mælte, saa vidt man nu veed, af de fleste Havfiske, der have større økonomisk Betydning, i Modsetning til Færstevandsfiskene, under saadanne Omstændigheder, at Fiskeriet ikke derpaa kan udøve saa forstyrrende en Indflydelse, og man synes endelig i det Hele at turde gjøre Regning paa, at disse Fiskes store naturlige Frugtbarhed og den Lethed, hvormed i det Hele Omsetningen — Udvæjningen mellem lokal Fiskefyld og Fiskemangel — kan foregaa i Havet, vil kunne bøde paa det Tab, Fiskerigdommen maatte lide ved Gydefiskens lokale Opfiskning.

Man har derfor troet, at kunne indskrænke sig til i § 49 at aabne Udgang til i Bedtægterne at faa optaget en Fredetid ogsaa for flere eller færre af disse Fiske, hvor der maatte være Stemmning derfor, eller hvor Erfaringen eller særlige Forhold maatte tale for, at Forsøget burde anstilles.

§ 59. Her kan henvises til hvad ovenfor er bemærket til § 10.

§§ 60—65. Naar et Fiskeri i fælles Bænde, der tilhøre Flere, skal drives rationelt, saaledes at det ikke blot stadig giver et Udbytte, men at det endog i Tidernes Løb forbedres, da maa der have en bestemt Ordnung for Fiskeriets Drift, hvorved Enhvers Ret til at fiske saaledes bestemmes og begrænses, at ikke den Enkelte ved sin Fremgangsmaade skal skade det Hele. Den Enkelte kan fordrø, at han nyder en forholdsmaassig Andel med de andre Gjær i Fiskeriets Udbytte, men han kan ikke paastaa Ret til at udøve Fiskeriet i sin Del af det fælles Vand efter eget Godtbefindende, naar Fiskeriet derved ødelægges, eller, selv om det ikke gaar saa vidt, det dog holdes nebe paa et Udviklingstrin, som det efter de lokale Forhold langt kunde overskride. Lovgivningen bør formentlig give Udgang til Fastkættelse af slige Ordninger, forsaavidt nogen af de Fiskeriberetigede ønsker en saadan til Bevaring og Udvikling af hans Fiskeri.

Det er selvfølgelig umuligt i Loven selv at fastsætte slige Ordninger, der maa bygges paa Hensynet til en Mængde særlige lokale Forhold og Omstændigheder. Det er formentlig heller ikke rigtigt at lægge deres Udførelse i Administrationens Haand, saaledes som foreslaaet med Hensyn